

Sygn. akt II CZ 87/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej

Nieruchomości nr 2 przy ul. Ż. w S.

przeciwko E. M.

o nakazanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2015 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego w S.

z dnia 26 maja 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Pozwana E. M. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 24 stycznia 2014 r. w którym Sąd ten oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 6 sierpnia 2012 r.

Postanowieniem z dnia 26 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w S. skargę kasacyjną pozwanej odrzucił, wskazując że skoro wartość przedmiotu zaskarżenia została określona w pozwie na tysiąc złotych (taką samą wartość przedmiotu zaskarżenia pozwana wskazała w apelacji) to skarga, jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c.).

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyła w całości pozwana. Zarzucając naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i zastosowanie, dokonanie błędnych ustaleń faktycznych i prawnych oraz naruszenie: art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c., art. 328 § 2 w zw. z art. 361 i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 232 w zw. z 13 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie zmierza do zakwestionowania charakteru sprawy uznanej przez Sąd drugiej instancji za sprawę majątkową.

Powódka sformułowała żądanie pozwu, jako związane z naruszeniem prawa własności nieruchomości (nakazanie pozwanej przywrócenia stanu tej nieruchomości zgodnego z prawem przez usunięcie podłączenia do przewodów kominowych oraz wkładu kominowego z przewodu kominowego i zakazanie dalszych naruszeń prawa własności nieruchomości) oraz określiła wartość przedmiotu sporu na tysiąc złotych. Roszczenie opierało się i zostało uwzględnione w oparciu o przepisy o ochronie własności - art. 222 § 2 k.c. W treści pozwu odwołano się do naruszenia przez pozwaną przez bezprawną ingerencję prawa własności powódki i naruszenie tym samym jej interesów ekonomicznych.

W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05 (OSNC 2006, Nr 11, poz. 183) wyjaśniono, że przepisy art. 17 pkt 1

i pkt 4 k.p.c. posługują się pojęciem "spraw o prawa niemajątkowe" oraz "spraw o prawa majątkowe" dla celów rozgraniczenia właściwości rzeczowej sądów rejonowych i sądów okręgowych. Podstawą wyróżnienia kategorii praw majątkowych i niemajątkowych jest typowy interes, jaki realizują. Na podstawie tego kryterium do praw majątkowych zalicza się w szczególności prawa rzeczowe, wierzytelności opiewające na świadczenia majątkowe, prawa majątkowe małżeńskie, a także istotną część praw kwalifikowanych, jako tzw. własność intelektualna. Do praw niemajątkowych zalicza się prawa osobiste i prawa rodzinne niemajątkowe, stanowiące element stosunków między małżonkami, krewnymi, przysposobionymi i powinowatymi. Dla oceny majątkowego bądź niemajątkowego charakteru sprawy wywołanej wniesionym powództwem istotne jest, że podstawą dochodzonego powództwa stanowił art. 222 § 2 k.c. Roszczenie to zmierza do uzyskania ochrony prawa własności, jako prawa majątkowego, a nie do ochrony praw niemajątkowym.

Uwzględniając treść żądania, jego podstawę faktyczną i prawną, jak również wskazaną przez sąd podstawę prawną uwzględnienia powództwa (art. 222 § 2 k.c.) należy podzielić ocenę Sądu drugiej instancji, że sprawa miała charakter majątkowy, a nie - jak zarzuca się w zażaleniu - niemajątkowy. Powództwo nie zmierzało bowiem do ochrony dóbr osobistych powódki, lecz ochrony prawa własności, a więc jednego z praw rzeczowych. Bez znaczenia dla kwalifikacji sprawy jako majątkowej pozostaje okoliczność, że pośrednio wydane orzeczenie może oddziaływać także na dobra niemajątkowe (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZ 55/13, nie publ. oraz z dnia 6 listopada 2014 r., II CZ 64/14, nie publ.).

Zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych - niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Jednakże w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. Niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia skarga kasacyjna

przysługuje także w sprawach o odszkodowanie z tytułu wyrządzenia szkody przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem.

Skoro w badanej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła tysiąc złotych, to prawidłowo Sąd Okręgowy zastosował art. 398⁶ § 2 k.p.c. i skargę pozwanej odrzucił. W konsekwencji zarzuty pozwanej przedstawione w zażaleniu należy uznać za niezasadne. Dodać przy tym należy, iż zarzuty zażalenia odnoszące się do innych, poza rozważonymi wyżej, kwestii były bezprzedmiotowe dla oceny zasadności zaskarżonego postanowienia.

Z przedstawionych przyczyn Sąd Najwyższy zażalenie pozwanej jako bezzasadne oddalił na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.